

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.426 van 19 april 2016
in de zaak A. 212.914/XIV-35.773**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sarah Ronse
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 G. Macaulaan 33
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26 A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 123.957 van 15 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.727 van 12 augustus 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Verkeyn, die *loco* advocaat Sarah Ronse verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 3 februari 2013 België binnen en zij dient op 5 februari 2013 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 december 2013 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 15 mei 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeksterwerpt in een eerste middel de schending op van artikel 51/4 in samenhang met artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing passages bevat die niet zijn gesteld in de bij artikel 51/4, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalde taal van de procedure en die ook niet in het Nederlands werden vertaald. Volgens verzoekster had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet moeten oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing was aangetast door een substantiële onregelmatigheid die hij niet kon herstellen en had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing dus moeten vernietigen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het middel wel degelijk ontvankelijk is aangezien het de openbare orde raakt en bijgevolg altijd en van rechtswege in het geding aanwezig is.

Beoordeling

6. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding gemaakt van het gebruik van een andere taal dan het Nederlands in bepaalde passages van de aanvankelijk bestreden beslissing en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich ook niet uit eigen beweging over deze kwestie gebogen. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen integendeel als rechter met hervormingsbevoegdheid uitspraak heeft gedaan over de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan verzoekster de voorgehouden onregelmatigheid niet voor het eerst opwerpen voor de Raad van State als administratieve cassatierechter. Deze laatste heeft immers geen rechtsmacht om zelf de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing te onderzoeken en hij vermag zich slechts uit te spreken over de regelmatigheid van de jurisdictionele beslissing die in de plaats van de aanvankelijk bestreden beslissing is gekomen en de gebreken ervan heeft goedge maakt.

Het eerste middel is een nieuw middel en derhalve niet-ontvankelijk, zodat het alleen al om die reden niet tot cassatie kan leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 39/65, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht” en van de artikelen 7.1 en 7.2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming' (hierna: richtlijn 2011/95).

8. Na een algemene theoretische uiteenzetting over de juridictionele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, voert verzoekster in een eerste onderdeel betreffende haar vrees voor “het geplande huwelijk waaraan zij diende te ontsnappen” aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van haar afkomst niet ingaat op het argument dat verzoekster coherente verklaringen aflegde over de opvattingen van de wahabieten, met name de strikte opvolging van de sharia, de lange kledij voor vrouwen, de specifieke kledij voor mannen, het verbod op het gebruik van muziek en de strikte beleving van het gebed. Verzoeksters afkomst wordt in twijfel getrokken omdat zij school liep in een uniform dat afwijkt van de kledingvoorschriften, omdat zij gemeenschapswerk kon uitoefenen en zich inzette voor de behoeftigen, omdat zij een relatie kon onderhouden buiten medeweten van haar vader en omdat haar familie toezicht zou uitoefenen en stappen zou ondernemen opdat verzoekster zich conform de wahabitische normen zou gedragen. Het rechtsplegings- en het administratief dossier bevatten echter geen informatie over de positie van de vrouw in het wahabitische milieu, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich blijkbaar heeft gesteund op eigen kennis. Die informatie heeft volgens verzoekster mee het oordeel beïnvloed dat verzoekster niet zou aantonen dat zij het slachtoffer is van een gedwongen huwelijk of dat haar dochtertje wordt blootgesteld aan een risico op besnijdenis.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat zij op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verduidelijkt dat zij nog geen bewijs had van het overlijden van haar zus, dat zij het originele bewijs een tiental dagen nadien naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gestuurd doch dat het arrest er geen melding van maakt. Volgens verzoekster was een heropening van het debat aanbevolen en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door

dit niet te doen het recht van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een gedwongen huwelijk haar etnische achtergrond als Peul, waar het gedwongen huwelijk veel voorkomt, niet in rekening heeft gebracht. Het argument dat het niet geloofwaardig zou zijn dat zij dergelijk huwelijk trachtte tegen te gaan met een zwangerschap is in strijd met de in het administratief dossier opgenomen informatie uit de SRB “Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage”.

Verder laat verzoekster gelden dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op de relevante argumenten betreffende haar beslissing om toch naar Guinee te reizen en betreffende de beweegredenen van haar familie om in te stemmen met het huwelijk met de weduwnaar van haar zus.

Verzoekster voert daarna aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet en het recht op verdediging heeft geschonden door zich te steunen op het lange tijdsverloop tussen het overlijden van haar zus en de vastgestelde huwelijksdatum, zonder dat hiervan sprake is in het administratief dossier.

Verzoekster geeft ook aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen antwoord heeft gegeven op haar onderbouwde argumentatie betreffende het ondoeltreffende karakter van de overheidsbescherming in het kader van gedwongen huwelijken.

Verzoekster merkt hierna op dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een alleenstaande moeder is met een buitenhuwelijkse dochter. Zij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbijgaat dat er volgens de gehanteerde informatie zeer

tegenstrijdige informatie bestaat over de situatie van buitenhuwelijkse kinderen en alleenstaande moeders.

Tot slot herhaalt verzoekster de argumentatie uit haar beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het gegeven dat het niet redelijk is te verwachten dat zij autonoom als alleenstaande jonge moeder van een dochtertje en met een beperkte scholingsgraad zou moeten standhouden. Volgens haar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook hierop niet geantwoord.

9. Verzoekster voert in een tweede onderdeel betreffende “de wijdverspreide praktijk van besnijdenis in Guinee” aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pertinente informatie van verzoekster buiten beschouwing heeft gelaten bij de beoordeling van de prevalentiegraad van vrouwelijke genitale verminking. In het bestreden arrest wordt niet geantwoord op verzoeksters argumenten over de nauwe band tussen haar etnie als Peul en haar religie als moslim. Verzoekster heeft de bronnen van de verwerende partij gedetailleerd en gemotiveerd ondergraven en betwist dat er sprake is van een significante daling. Met zijn bewering dat in een rapport van het NIS in Guinee van november 2013 sprake is van een gevoelige daling van de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster manifest in tegen de inhoud van dat rapport.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat het bestreden arrest een tegenstrijdige argumentatie bevat vermits enerzijds wordt bevestigd dat enkel hoogopgeleide en economisch zelfstandige vrouwen in de stad een besnijdenis zouden kunnen voorkomen en anderzijds uit de feiten niet blijkt dat zij behoort tot deze zeer beperkte groep vrouwen.

Tot slot zet verzoekster uiteen dat het beginsel van eenheid van rechtspraak is geschonden doordat het bestreden arrest in strijd is met de beoordeling van de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking en van de

beschermingsmogelijkheden door de moeder in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 117.008 van 16 januari 2014 en nr. 122.669 van 17 april 2014.

10. Verzoekster voert in een derde onderdeel betreffende het oordeel in het bestreden arrest “dat de Guinese autoriteiten en lokale NGO’s kunnen beschouwd worden als actoren van bescherming die eiseres en haar dochtertje kunnen beschermen tegen de praktijk van besnijdenis” aan dat die NGO’s ten onrechte als actor voor bescherming worden beschouwd terwijl niet-statelijke organisaties daarvoor slechts in aanmerking komen indien zij de staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen.

Volgens verzoekster geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook een verkeerde interpretatie aan het begrip “bescherming” vermits daarvan enkel sprake kan zijn indien die bescherming “doeltreffend en van niet-tijdelijke aard” is om handelingen die vervolging of ernstige schade uitmaken op te sporen, gerechtelijk te vervolgen en te bestraffen.

Verzoekster wijst er in dit verband nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op verzoeksters argument van het ondoeltreffende karakter van de bescherming en niet heeft gemotiveerd waarom geen rekening is gehouden met verzoeksters rechtsgeldig ingediende stukken dienaangaande. Zij had onder meer een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken geciteerd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen sprake is van doeltreffende bescherming en zij had ook verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 117.008 van 16 januari 2014.

Tot slot acht verzoekster het beginsel van eenheid van rechtspraak geschonden omdat in het bestreden arrest in strijd met eerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geoordeeld over de objectieve toestand van de rechtsbescherming in Guinee.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Betreffende het eerste onderdeel voegt verzoekster toe dat de door haar aangebrachte objectieve summiere informatie geen gegevens bevat over de concrete situatie van vrouwen in een wahabitisch milieu en slechts de beperkte vaststelling bevat dat vrouwen derderangsburgers zijn die bijzondere kledingvoorschriften moeten respecteren. Verzoekster acht dit volstrekt onvoldoende om het motief betreffende de actuele situatie van de vrouw in Gambia te ondersteunen.

Betreffende het tweede onderdeel voegt verzoekster toe dat de beweerde ongeloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk geen afbreuk doet aan het objectieve risico in hoofde van haar dochtertje, zodat dit laatste afzonderlijk moet worden beoordeeld. Verder laat verzoekster gelden dat de verwerende partij minstens de nodige stukken had moeten voorleggen waaruit blijkt dat verzoekster omwille van haar diploma middelbaar onderwijs in Guinee als een hoogopgeleide en economisch zelfstandige vrouw moet worden beschouwd.

Betreffende het derde onderdeel voegt verzoekster toe dat heel de argumentatie over de besnijdenis, met inbegrip van de afwezigheid van bescherming door de overheid, niet moet worden beschouwd als een bijkomend motief maar als een zeer belangrijk argument dat bij de globale beoordeling moet worden betrokken.

Beoordeling

12. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De ingeroepen “eenheid van rechtspraak” vormt geen algemeen rechtsbeginsel. Artikel 7 van richtlijn 2011/95

is in het Belgische recht omgezet in artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd en zij kan bijgevolg niet rechtstreeks de schending van die bepaling uit de richtlijn inroepen. Verzoekster zet nergens uiteen op welke wijze artikel 48/3 van de vreemdelingenwet met het bestreden arrest zou zijn geschonden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Eerste onderdeel van het tweede middel

13. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In het bestreden arrest wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden afkomst uit een strikt wahabitisch milieu omdat “indien zij werkelijk afkomstig zou zijn uit zulk milieu, aangenomen kan worden dat haar familie haar niet zulke grote vrijheid zou gunnen, meer toezicht zou uitoefenen op haar doen en laten en stappen zou ondernemen om ervoor te zorgen dat zij de normen zou respecteren die gelden binnen dit milieu”. Ter staving hiervan wordt verwezen naar de mogelijkheid voor verzoekster om haar middelbare school te vervolledigen, naar haar plannen om verder te studeren aan de universiteit, naar het feit dat zij een schooluniform mocht dragen “dat niet voldeed aan de kledingvoorschriften binnen het wahabisme”, naar het onderricht dat zij op school kreeg tegen de praktijk van de besnijdenis bij vrouwen, naar haar

actieve deelname aan buitenschoolse activiteiten, naar haar relatie met A.A., waarvan wordt gesteld dat deze “helemaal niet zo heimelijk geschiedde als zij laat uitschijnen in het verzoekschrift” en naar het feit dat zij een grote vrijheid genoot waarbij controle op haar gedragingen ontbrak. Dit alles wordt concreet onderbouwd in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft daarmee op duidelijke en ondubbelzinnige wijze aan waarom volgens hem geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering afkomstig te zijn van een streng religieus gezin dat het wahabisme aanhangt. In het licht van die vaststellingen hoefde niet expliciet te worden ingegaan op verzoeksters argumentatie dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd over de opvattingen van de wahabieten. Met de aangehaalde concrete vaststellingen geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers impliciet aan waarom hij verzoeksters kennis van de algemene opvattingen van het wahabisme niet aanvaardt als bewijs van haar voorgehouden afkomst uit een wahabitisch gezinsmilieu.

14. Verzoekster had in haar beroepsakte benadrukt dat de wahabieten de sharia strikt opvolgen. Volgens de informatie in de door verzoekster bij haar beroepsakte gevoegde stukken 11 en 12 houden de wahabieten zich aan een letterlijke interpretatie van de koran en worden ze daarom “*muslim calvinist*” genoemd, zijn het fundamentalisten met een orthodoxe versie van de islam, beschouwen zij vrouwen als derderangsburgers, volgen zij strikte kledingvoorschriften en beschikken zij over eigen moskeeën en scholen.

Verzoekster stelt dan ook ten onrechte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich heeft gesteund op gegevens die hem uit eigen kennis bekend zijn en waarover geen tegenspraak is gevoerd. Het bestreden arrest blijkt wat het wahabisme betreft immers te zijn gesteund op de gehoorverslagen van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op de vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing en op door verzoekster bij

haar beroepsakte gevoegde informatie. Deze laatste informatie had betrekking op het wahabisme in het algemeen.

15. Uit geen enkel stuk van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 februari 2014 de mogelijkheid zou hebben gevraagd om nog een nieuw stuk in te dienen, laat staan dat haar daartoe nog een termijn zou zijn gegeven. Op die terechtzitting werd het debat gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

Het rechtsplegingsdossier bevat evenmin een brief van verzoekster waarmee na het sluiten van het debat een nieuw stuk wordt aangebracht of waarmee een heropening van het debat wordt gevraagd. Verzoekster brengt enkel een kopie bij van een aangetekende verzending die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ontvangen op 5 maart 2014. Hiermee zou het bewijs van overlijden van haar zus zijn opgestuurd, maar er is geen sprake van een begeleidende brief of van een andere duidelijke vermelding waaruit kan worden afgeleid om welke zaak het ging. Het kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden verweten dat hij een stuk niet bij het dossier heeft gevoegd waarvan niet blijkt voor welk dossier dat stuk bestemd was.

16. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet te oordelen of en in welke mate rekening moet worden gehouden met verzoeksters etnische achtergrond bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het voorgehouden gedwongen huwelijk. Dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter.

In het bestreden arrest wordt niet ontkend dat zwangerschappen worden gebruikt als tactiek gedwongen huwelijken te vermijden. Er wordt wel concreet geoordeeld dat het te dezen “in het geheel niet geloofwaardig is dat verzoekster om het huwelijk te vermijden zou hebben beslist om zwanger te worden en daarbij voor ogen had dat deze zwangerschap het huwelijk zou voorkomen” aangezien “zij [...] zich er immers klaarblijkelijk van bewust [was]

dat zij hiermee nog een veel groter onheil over zichzelf afriep” en aangezien “het niet geloofwaardig is dat verzoekster er eerst nog voor zou zorgen dat zij haar familie volledig tegen haar in het harnas joeg en slechts dan zou overwegen om te vluchten in plaats van onmiddellijk te overwegen haar land te verlaten”.

17. Verzoeksters argumentatie ter verantwoording van haar beslissing om Gambia te verlaten en naar Guinee te reizen wordt in het bestreden arrest beantwoord met de overweging dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster in juni 2012 naar Guinee zou zijn gereisd om er gewillig haar huwelijk te gaan voorbereiden ondanks dat zij ervan uitging dat haar familie haar zwangerschap zou opmerken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het geenszins aannemelijk dat zij op dat moment niet zou hebben overwogen om haar land en haar familie te verlaten.

Volgens verzoekster is ook haar argumentatie niet beantwoord over de welstand van de weduwnaar van haar zus als beweegreden voor haar familie om met het huwelijk in te stemmen. In het bestreden arrest wordt echter met verwijzing naar de aanvankelijk bestreden beslissing aangegeven waarom verzoeksters verklaringen over het sororaatshuwelijk bevreemdend zijn, met onder meer een beschrijving van de gevallen waarin en de wijze waarop dergelijke huwelijken tot stand komen, het feit dat in het belang van de kinderen ook een zus kan worden aangesteld om voor hen te zorgen, het feit dat verzoekster enerzijds bereid was om omwille van een zwangerschap gestraft te worden door haar familie maar zich anderzijds zo goed als niet verzette tegen het huwelijk met haar schoonbroer, het feit dat haar zus geen goede relatie met haar echtgenoot had en hem zelfs ontvlucht was, en het feit dat verzoekster niet vermeldde dat haar zus een dochter achterliet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoekster geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van die motieven.

Op dit vlak toont verzoekster derhalve geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan.

18. Anders dan verzoekster voorhoudt, is het motief in het bestreden arrest betreffende het lang wachten met het uithuwelijken van verzoekster gesteund op informatie uit het administratief dossier volgens dewelke sororaatshuwelijken doorgaans worden aangegaan met het oog op het voortzetten van de alliantie tussen beide families en de continuïteit in de opvoeding van de kinderen. Er is dan ook geen sprake van schending van het recht van verdediging doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op eigen kennis zou hebben gesteund.

19. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters relaas betreffende haar vrees voor een gedwongen huwelijk ongeloofwaardig acht, hoefde hij niet nader in te gaan op verzoeksters argumentatie over het ondoeltreffende karakter van de overheidsbescherming tegen dergelijk huwelijk. Daarenboven geeft verzoekster niet aan welke argumentatie dienaangaande niet zou zijn beantwoord.

20. Waar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas over het gedwongen huwelijk, maakt verzoekster volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “evenmin aannemelijk dat zij kan worden beschouwd als alleenstaande moeder of dat haar dochtertje zou zijn geboren in de omstandigheden zoals zij aanvoert en in een buitenhuwelijkse relatie” en “toont zij niet aan dat zij of haar dochtertje een vrees zouden dienen te koesteren ingevolge dit gegeven”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt “bovendien” dat verzoekster tijdens het tweede gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negatief heeft geantwoord op de vraag welke de gevolgen zijn voor buitenechtelijke kinderen in Guinee, dat verzoekster haar vrees koppelt aan het voorgehouden strikt religieus profiel van haar familie doch dat dit profiel reeds ongeloofwaardig werd bevonden, dat volgens het door verzoekster bijgebrachte rapport van Asylos buitenhuwelijkse kinderen en hun moeder in niet-radical moslimfamilies wel kunnen worden getolereerd, dat in stedelijke milieus zoals dat van verzoekster een mentaliteitswijziging tegenover dergelijke kinderen bestaat en dat verzoekster een zekere graad van scholing heeft en over een

zelfstandige en mondige persoonlijkheid beschikt, zodat kan worden aangenomen dat zij, autonoom of met hulp, haar kind kan behoeden tegen de mogelijke nadelige gevolgen die het zou ondervinden wegens het buiten het huwelijk geboren zijn.

In het bestreden arrest wordt dus terdege geantwoord op de door verzoekster ingeroepen vrees om als alleenstaande moeder met een buitenechtelijk kind te worden behandeld.

21. Het eerste onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede onderdeel van het tweede middel

22. Verzoekster koppelde haar vrees voor de besnijdenis van haar dochtertje in de eerste plaats aan een gedwongen huwelijk en aan het strikt religieuze profiel van haar familie. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beide elementen ongeloofwaardig bevindt, is het bestreden arrest dienaangaande voldoende met redenen bekleed.

Verzoekster verwees in haar verzoekschrift tot beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook naar “de wijdverspreide praktijk van besnijdenis in Guinee”. In het bestreden arrest wordt hierop geantwoord dat op basis van het geheel aan bronnen in de informatie van de verwerende partij niet kan worden betwist dat zich in Guinee een daling in de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking voordoet en dat dienaangaande sprake is van een mentaliteitswijziging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit aldus dat in Guinee zeker in stedelijke milieus een groeiend draagvlak bestaat tegen vrouwelijke genitale verminking en voor het verzet of de bescherming ertegen en dat het verzet tegen vrouwelijke genitale verminking minstens geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin betreft, zodat verzoekster niet aantoont dat zij, zo zij al zou worden geconfronteerd met een vraag tot besnijdenis van haar dochtertje, deze besnijdenis niet zou kunnen weigeren.

In het bestreden arrest worden de verschillende door verzoekster aangehaalde bronnen telkens getoetst aan de specifieke informatie van het commissariaat-generaal, inzonderheid wat de daling van de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee betreft. Waar verzoekster een gebrekkige motivering meent vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het rapport van het NIS in Guinee verkeerd zou hebben gelezen, volgt hieruit geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht vermits deze enkel een vormvereiste inhoudt. Het recht van verdediging houdt evenmin verband met een eventuele verkeerde inhoudelijke beoordeling van een rapport.

Verzoekster gaat voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest betreffende het rapport van het NIS van Guinee van november 2013 “dat de opleiding van de moeder van invloed is en de prevalentie van het aantal besneden dochters van moeders die, zoals verzoekster, middelbaar onderwijs hebben vervolledigd, lager ligt”. Vermits verzoekster heeft verklaard een diploma middelbaar onderwijs te hebben behaald, vormt het geen tegenstrijdig motief waar in het bestreden arrest wordt besloten “deze informatie [bevestigt] dat het voor verzoekster, die de nodige scholing heeft genoten en een zelfstandig en mondig profiel vertoont, mogelijk is om in een stedelijk milieu in Guinee de noodzakelijke voorwaarden te creëren om haar dochter te beschermen tegen [vrouwelijke genitale verminking]”.

23. Het tweede onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde onderdeel van het tweede middel

24. Uit de behandeling van het tweede onderdeel van het tweede middel blijkt dat verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochtertje ongegrond is in de mate dat deze vrees is gekoppeld aan het voorgehouden gedwongen huwelijk en het voorgehouden strikt religieuze profiel van haar familie. Betreffende de praktijk van besnijdenis is bij de behandeling van hetzelfde

onderdeel geoordeeld dat verzoekster in staat is de vereiste bescherming te bieden tegen vrouwelijke genitale verminking van haar dochtertje.

Verzoeksters kritiek tegen de overwegingen in het bestreden arrest betreffende de mogelijkheid om zich in Guinee tot de autoriteiten te richten teneinde de nodige bescherming te bekomen, is dus gericht tegen een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van die kritiek kan derhalve niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

Verder wordt in het bestreden arrest slechts overwogen dat “de vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin bijgestaan door een NGO, klacht in te dienen” en “dat er verschillende nationale en internationale NGO’s actief de praktijk van FGM proberen te bestrijden en bemiddeling, opvang en bescherming pogen te bieden”. Hiermee wordt echter niet gesteld dat die NGO’s actoren van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet zouden zijn. Verzoeksters kritiek berust wat dat betreft op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

25. Het derde onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

26. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques